

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.294 van 21 december 2023
in de zaak A. 235.637/VII-41.571**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Nathalie Malanda
 kantoor houdend te 1020 Brussel
 Dieudonné Lefèvrestraat 17
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN,
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 februari 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 266.264 van 4 januari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.837 van 7 april 2022.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die *loco* advocaat Nathalie Malanda verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) verzoeker op 17 oktober 2016 heeft erkend als vluchteling.

Op 25 juni 2021 beslist de commissaris-generaal om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker tekent op 26 juli 2021 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde beslissing van 25 juni 2021. Met een arrest van 4 januari 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep als “onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang”. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in enig middel, dat hij in de toelichtende memorie in essentie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 20, tweede lid, 39/56, eerste lid en 49 van de vreemdelingenwet, van artikel 73 van de wet van 13 april 2019 ‘tot invoering van een Burgerlijk Wetboek en tot invoeging van boek 8 "Bewijs" in dat Wetboek’ en van de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek.

Verzoeker merkt op dat hij volgens het bestreden arrest enkel onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de vreemdelingenwet valt, op grond waarvan slechts een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht en hem een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Volgens het bestreden arrest zou dit *hic et nunc* een louter hypothetisch gegeven zijn.

Verzoeker voert onder meer aan dat uit artikel 20, tweede lid, van de vreemdelingenwet duidelijk volgt dat hij belang heeft bij het behoud van zijn vluchtelingenstatus omdat hij in dat geval nooit kan worden verwijderd uit België. Zonder de vluchtelingenstatus kan verzoeker, zelfs wanneer hij beschikt over een verblijfsrecht van onbeperkte duur, op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet uit het land worden verwijderd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het gaat niet om een hypothetisch gevaar vermits de dienst Vreemdelingenzaken zelf aan de commissaris-generaal heeft gevraagd om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken, zodat het een logische stap lijkt om vervolgens ook een einde te stellen aan het verblijfsrecht. Verzoeker wijst op nog andere verschillen naargelang men al dan niet is erkend als vluchteling. Zo ontvangt de erkende vluchteling een document waarmee hij kan reizen, terwijl verzoeker noch een Russisch noch een Belgisch paspoort kan vragen. Voor een

aantal aspecten van sociale zekerheid wordt een erkende vluchteling, anders dan een vreemdeling van gemeen recht, gelijkgesteld met een Belg. Dat verzoeker zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gedragen, houdt niet in dat hij ermee akkoord zou gaan dat hij niet meer over het vereiste belang zou beschikken. Verder wordt in het bestreden arrest ten onrechte gesteld dat verzoeker over een onbeperkt verblijfsrecht zou beschikken. Verzoeker heeft met een brief van 22 december 2021, weliswaar na de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aan deze laatste de verblijfskaart meegedeeld waarbij uitdrukkelijk werd vermeld dat hij slechts over een beperkte verblijfsrecht beschikte.

Beoordeling

5. Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 51-2479/001, 118)

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar een

verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Als cassatierechter komt het de Raad van State niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest over het vereiste belang in hoofde van verzoeker:

“2.1. Artikel 39/56 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden ingediend "door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang". Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep indien hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt en het onwettig bevinden van de aangevochten beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijken moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat het desgevallend inwilligen van het beroep hem een concreet voordeel oplevert (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

2.2. Overeenkomstig artikel 49, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt de erkende vluchteling na afloop van een periode van vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag, tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten tenzij de vluchtelingenstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3, of 55/3/1 of tenzij de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn vluchtelingenstatus.

Overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde, wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.

Artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

[...]

Dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoeker, zoals hij ook zelf uitdrukkelijk aangeeft in het verzoekschrift, als vluchteling werd erkend op 17 oktober 2016. Deze erkenning geschiedde in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat door hem werd ingediend op 19 december 2014. Derhalve beschikte verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, op 25 juni 2021, overeenkomstig artikel 49, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een recht op onbeperkt verblijf in België.

De intrekking van de vluchtelingenstatus, die geschiedde op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan *in casu* derhalve geen aanleiding geven tot een intrekking of beëindiging van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Gelet op het voorgaande, werden partijen ter terechtzitting uitgenodigd standpunt in te nemen over het belang van verzoeker bij huidige vordering. Beide partijen stellen zich te richten naar de wijsheid van de Raad.

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat de opheffing van de vluchtelingenstatus *in casu* en *hic et nunc* aanleiding geeft tot een beëindiging van het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit is enkel mogelijk om redenen van openbare orde of nationale veiligheid waarbij de minister of zijn gemachtigde later op deze gronden al dan niet een einde zou kunnen maken aan het verblijf. Dit betreft duidelijk een hypothetisch en niet actueel nadeel.

Het beroep is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang en moet worden verworpen.”

Door de vraag of en welk nadeel een verzoeker ondergaat ingevolge een beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus te verengen tot de vraag of en welke de onmiddellijke invloed van die beslissing is op verzoekers verblijfsrecht, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbijgegaan aan de andere rechten en nadelen die een verzoeker krachtens de wet put uit de vluchtelingenstatus en die hij ondergaat ingevolge de intrekking van die status.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus een te beperkte invulling gegeven aan de in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet

vervatte belangvereiste en derhalve op onwettige wijze beslist tot een gebrek aan het vereiste belang.

7. Dat verzoeker zich ter terechtzitting (evenals de verwerende partij) “naar de wijsheid” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gedragen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Dergelijke verklaring houdt immers niet in dat verzoeker het gebrek aan belang niet zou betwisten, noch stelt ze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ervan vrij het begrip “belang” op wettige wijze in te vullen.

8. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 266.264 van 4 januari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams